

Migrace uvnitř Itálie započala ve větším měřítku již po druhé světové válce a v následujících desetiletí bylo jejím následkem pomyslné rozčlenění státu na hospodářsky silný sever a slabší jih. Problematika byla umocněna specifickým přístupem vládnoucí strany Křesťanské demokracie, která byla pro vývoj Itálie v druhé polovině dvacátého století klíčová. Ač usilovala o obnovu a modernizaci jižních oblastí, z důvodu neefektivity redistribuce financí, korupce a vlivu mafie, k potřebné restrukturalizaci a obnově spíše nedošlo. Z tohoto důvodu se problematika vnitřní migrace postupně zesilovala a znormalizovala. Motivy pro přesuny občanů byly ve většině případech ekonomického rysu, neboť šlo převážně o pracovní příležitosti či vyšší mzdy, které na severu byly značně dostupnější. Daný trend přirozeně zapříčinil mnoho problémů v souvislosti se společností, demografií, ekonomikou apod, problém vnitřní migrace to významněji neovlivnilo a problém přetrvává.